

א.נ.

8 ינואר, 2001

קיבלתי את הפקס ששלחת והנה תגובתי:

1. לגבי סעיף 2 במכתבך, דומה כי הנך ממשיך את הופעתך בבית המשפט ואינך שם לב כי אתה נמצא בטריטוריה אחרת, מדויקת יותר ואחראית יותר. במכתבך, לא פרטת "אמירות כזב ומיטוטי שקר זדוניים לארכה ורחובה של העבודה". מכתבך טען, אענה שלא הוכחה בשום בית משפט, שבמספר מקרים מצומצם בעבודתו של מר כץ מצאת אי התאמות, שאתה בוחר לקרוא להם בשמות הגנאי לעיל, בין התמליל שהוכן עבורך על ידי חבר המתרגמים לבין עבודתו של מר כץ. כדי להוכיח זדוניות היית צריך להוכיח כוונת זדון בבית המשפט. למרות הידע המשפטי המצומצם שלי, אבל מתוך הכרות רבת שנים עם מר כץ, אני בספק גדול אם היה באפשרותך ול גם לרמוז ל"זדוניות" שכזו. על סעיף שכזה, אדוני, במקומותנו האקדמיים כבר לא היית יכול להופיע כבר שית.
2. לגבי סעיף 3 במכתבך. אם אכן התמליל נעשה על ידי חבר המתרגמים, הוא תמליל לא טוב. התמליל בערבית הוא במיוחד לא מדויק. אך בניגוד לך אינני חושד בחבר המתרגמים כי עשו זאת בזדון. האם אתה בזדון לא הבאת תמלילים מלאים, זאת לעולם לא אדע. העובדה שעורכי דינו של כץ לא טענט כנגד התמליל אינה מדויקת משום שלקראת המשך הם המשיכו לעבוד על הקלטות ומי יודע מה היה התמליל שהם היו מביאים לבית המשפט.
3. לגבי סעיף 4. כאן לפחות בניגוד לסעיף 2, אתה מדייק יותר. יש אי התאמות בין התמליל, לא הקלטות, לבין העבודה. ואפילו בהשוואה לתמליל לא עולה תמונה של "ציטוטי כזב מגמתיים". אתה שוב מבלבל אדוני, בין הטענה שהבאת לבית המשפט, לבין פסק הדין שלא ניתן. התיזה של כץ היא תזה, ולא "תזה כפי שאתה כותב, ולמרות אי הדיוקים שחשפת, היא עומדת איתן.
4. לגבי סעיף 5. שוב אתה מנסה ליצור רושם כאילו מדובר בעבודה כולה. הנך זן אך ורק במקרים אל אי התאמה. אינך מזכיר את עשרות המקרים שיש בהם התאמה מלאה של, כדברך, "דברים שהם אינם עניין פעוטי".
5. אכן הדרך הטובה ביותר להתייחס לדברים היא הדרך העיניינית. כמה חבל שלא נקטת בה. אני נוקט בה. על כן אני מעניק לחברי הזדמנות לראות את העבודה כולה, את תמליליה, את תמלילי אנשיך ולשפוט בעצמם. עוד לא הגעתי אפילו לשלב ההשוואות. כפי שציינתי במכתבי לסגל באוניברסיטת חיפה אני מציע שכל אחד יעשה את השוואות בעצמו. כתבתי את מסקנותי והוכחתי אותם כבר בתמליל המלא והמדויק של עדותו של שלמה אמבר.
- אני מבין את זלזולך ב"רוח הדברים". לו באמת רצית לדעת מה קרה בטנטורה היית חושף לעיני כל את כל העדויות, אשר רובן תומך בתזה של כץ, היית מאפשר להיסטוריונים להסביר את חשיבותה ודרך שימושיה של ההיסטוריה שבעל פה. אך אתה, מתוך נאמנות לשבט שאני מוכרח להודות שהיא ראויה בעיני יותר מאשר רדיפת הבצע האופיינית לכמה מאנשי מקצועך ומתוך חוסר עניין בולט באמת בקשת להכפיש היסטוריון בראשית דרכו ולחסל את הקריירה שלו, ואתה ממשיך בה. וכאמור כבר הבאתי דוגמה ראשונה. והשבוע תפורסם דוגמה נוספת עדותו של אבו פהמי.
6. לגבי סעיף 7, אתה משתמש באותן שיטות שאת המייחס למר כץ. כאשר הוא כתב שהדבר נעשה ללא ידיעת עורכי דינו הכוונה היתה, ומי כמוך יודע זאת אדוני, מדוע ההיתממות המזויפת הזו! לאביגדור פלדמן וחסן ג'ברין. ועל כן כץ אינו משקר, אלה הם עורכי דינו שלא ראו את ההסכם ומעולם לא היו מאפשרים לו לחתום עליו.
7. לגבי סעיף 9. כנראה הכללים בקהילה האקדמית שונים מאלה בעולמך. במקומותנו לא נהוג לדבר על עבודה מבלי לקרוא אותה. ומ שקרא אותה קרא גם את ההקדשה. בנוסף לכך כתבתי במכתבי לסגל כי הייתי המורה של תדי שנים רבות.
8. לגבי סעיף 10. אכן הייתי מעורב ואני גאה על כך שעזרתי לחסוף פרק עגום אבל חשוב בהיסטוריה של הארץ הזו.
9. התצהיר שהתבקשתי להגיש היה לגבי חשיבותה של ההיסטוריה שבעל פה להיסטוריה של הסכסוך, תחום שבו אני נחשב לאחד ההיסטוריונים המובילים. האשמתך כדבר חוסר יושר שאני עוד אבדוק עם

עורך דיני אם אין היא בגדר לשון הרע כפי שלא מעט מהתייחסותך מעידות כי אינך חושש מהטחת אשמות שווא באנשים היא מגוכחת. עמדתי הידועה ביותר בציבוריות הישראלית היא היותי "היסטוריון חדש".

ולבסוף, אני מפנה את המכתב הזה גם לראש לשכת עורכי הדין. המשך מעורבותך העצמאית בפרשה, עד כדי דבקות במסע צלב כנגד מר כץ, וכעת מכתב מאיים אליי, נראית לי חורגת מתפקידך המקצועי ומן האתיקה המתחייבת ממנו. מכתבך הדורש את ביטול התואר של מר כץ היא דוגמה בוטה לכך. אני מקווה שהלישכה תחייב אותך להסתפק בזירה המשפטית כפי שמתחייב מתפקידך. שוב נראה לי כי הזיקה המשפחתית שיש לך לתובעים הופכת את העניין למאבק שאינו משפטי כי אם אישי. אני מייעץ לך לפרוש בשלב הזה, אלא אן כן תבחר לחזור לזירה היחידה שבה אתה רשאי לעסוק, זירת בית המשפט. אין אנו זקוקים לך כאם, ולשפתך הבוטה וסגנוןך המשתלה אין מקום בזירת הדין האקדמי.

בברכה